NOTE LEXICAL-ETIMOLOGICE

IULIA MĂRGĂRIT

ARHALIÓS. Adjectivul variabil din titlul notei, cules din fosta regiune Piteşti, pentru rubrica „Glosar regional" din LR (VIII, 1959, nr. 6, 54), semnifică [referitor la oameni, fig.] „vijelios; tare nebunatic" [sic!]. Absent din dicţionare şi din alte glosare, termenul poate fi corelat cu virtuale baze derivative aparţinând lexicului dialectal, *aralie, haralie* „vijelie, furtună". La rândul lor, ca formaţii inedite, specifice ariei sudice a dacoromânei, numele menţionate au făcut obiectul unei note (Mărgărit, ISE, 25-26), fiind considerate, după modul de formare, creaţii analogice. Punctul de plecare propus, lexemul *ală*, var. pentru *hală* „vânt mare, furtună groaznică; monstru, duh necurat" (v. DA s.v. *hală* 4.), valorificat, după sinonimul *vijelie* (cf. expresiile similare *a veni ca hala / a veni ca vijelia*), ar fi dus la rezultatul **alalie, *halalie*. Prin disimilare consonantică [l] – [l] > [r] – [l], s-ar fi ajuns la variantele *aralie*, atestată în CV, III, 1951, nr. 1, 35 pentru Roşiorii de Vede, iar mai târziu, pentru Teleorman (DGS s.v.) şi, respectiv, *haralie*, înregistrată recent la românii din Bulgaria: *Noi sântem păsaţi de aşa* ***haralii*** *mari, în valea asta a noastră* (Budiş 2001, 67). De la o virtuală variantă creată prin metateză, *arhalie*, s-ar fi putut desprinde derivatul *arhalios* „vijelios", cu sens propriu şi figurativ.

BĂRBĂTÓI. Termenul cu sensul „soţ, bărbat", din titlul notei, a fost întâlnit în cercetările dialectale efectuate în comunităţile româneşti din Transnistria (localităţile Handrabura şi Tocila), precum şi în acelea din bazinul Donului (Martânoşa): ***Bărbătoiu****-i mai slab la jaludoc* [= stomac]!. În *Dicţ. dialectal*, 114 acelaşi termen apare şi cu alte accepţii: 1. „soţ". 2. „*bărbat*, în opoziţie cu *femeie*": *Să duc şi din* ***bărbătoi****, da mai puţin* [la şezătoare], *fimei mai mult*. 3. augmentativ de la *bărbat*. 4. „bărbat, om, în general". 5. [ironic] „om scund".

Pentru derivatul înregistrat în cele două surse, propunem două baze derivative distincte, în combinaţie cu acelaşi formant. Astfel în cazul *bărbătoi* „soţ", în opoziţie cu *femeie* „soţie, nevastă", avem în vedere formaţia derivativă învechită: *bărbătoaie*, notat cu semnul grafic corespunzător arhaismelor în dicţionarul-tezaur (cf. cazul similar: *omoi, omoaie*), care, după DA, reprezintă un termen perpetuat din Biblie: *Atunci Dumnezeu a zis „Adame, Adame, acesta se va chema* ***bărbătoaie***" (S. Fl. Marian, citat preluat în DA după TDRG). Fiind vorba de creaţiunea divină a perechii pentru viitorul cuplu uman, înţelesul derivatului este

FD, XXIX, Bucureşti, 2010, p. 227–233

BDD-A15303 © 2010 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:58:10 UTC)

foarte clar. Ulterior, de la *bărbătoaie*, f. pentru *bărbat*, s-a creat masculinul corespunzător şi din punctul de vedere al formantului: *bărbătoi*.

Prin urmare, în cazul derivatului *bărbătoi*, sensurile 1. „bărbat, soţ". 2. „bărbat în opoziţie cu femeie" descind de la baza *bărbătoaie*, în timp ce augmentativul se revendică de la baza *bărbat*.

BOLOCÁN. Cu precizarea „ieşit din uz" şi înţelesul „monedă de aramă, gologan", termenul menţionat în titlul notei a fost inclus în Gl. Argeş, 19: *La anul şi la mulţi ani! / Şi un pumn de* ***bolocani****!* După toate probabilităţile, *bolocan* reflectă rezultatul unei contaminaţii sinonimice *ban* + *gologan* > **bologan*, mai apoi prin disimilare [b] – [g] > [b] – [c]: *bolocan*. De fapt, anterior, termenul a fost atestat, în varianta primară creată în urma presupusei contaminaţii, pentru Ilfov: *Pune un şervet pân coada doniţii şi pune câţiva* ***bologani*** *în doniţă* (GN, I, 185/I), dar şi pentru Dâmboviţa (Conv. lit., XLVI, 731). DA a introdus varianta, fără comentarii asupra modalităţii de creare, s.v. *gologan*, iar CADE a înregistrat-o pentru Oltenia.

BOMBONĂREÁSĂ. Cu înţelesul „lucrătoare într-o fabrică de bomboane", *bombonăreasă* a fost prezentat în „Note lexicologice" din LR, X, 1961, nr. 3, 231. Autorul îl explică etimologic prin analiza „*bomboană* + suf. *-ăreasă*". În locul acestei propuneri, preferăm soluţia *bombonar* + suf. *-easă*, cu atât mai mult cu cât termenul-bază derivativă a fost atestat pentru limba standard (v. MDA s.v.), dar şi la nivel dialectal (v. Gl. Dobr. /pct. 883: *Veneau din Babadag, veneau de pe la Tulcea* ***bombonari*** *din ăia* [...], *altu striga „hai la bomboane!", altu zicea „hai cu şecheru!"* – Enisala, Tulcea). De altfel, acelaşi autor a explicat mai departe, în cuprinsul articolului, conform propunerii noastre, alţi termeni selectaţi pentru „notele lexicologice", prezentate în aceeaşi rubrică: *olărească* < *olar* + suf. *-easă*; *săpunărească* < *săpunar* + suf. *-easă*.

BORCOIÓS. Cu înţelesul „ceţos, umed, închis", adjectivul variabil menţionat în titlul notei figurează în Boceanu, Gl., 3: ***Borcoioasă*** *vreme mai e şi azi!* A fost preluat în MDA, fără să i se identifice originea. Dat fiind semantismul termenului, precum şi forma, considerăm că este vorba de un derivat de la baza *burhai* „ceaţă, pâclă" (v. DA s.v. *bură*, iar *infra*, nota *Burhală, burhai*). Virtualul adjectiv *burhăios*, în urma unor modificări fonetice repetate: *borhăios*, asimilare vocalică regresivă totală [o] – [ă] > [o] – [o]: *borhoios*, tratamentul laringalei [h] > [c], frecvent în aria sudică (cf. *hoinări* > *coinări*, v. Gl. Munt. s.v.), ar putea reprezenta punctul de plecare pentru „rezultatul" *borcoios*.

BURHÁLĂ, BURHÁI. DA a inclus *burhală* „ploaie măruntă cu atmosferă neguroasă" s.v. *bură*, fără nicio indicaţie referitoare la origine, conform organizării articolului: unica soluţie etimologică fiind rezervată cuvântului-titlu. Formal, termenul sugerează rezultatul unei contaminaţii cvasisinonimice: *bură* „ceaţă, negură, ploaie măruntă" + *hală* „vânt mare însoţit de grindină" (v. DA s.v. *hală* 1.). Mai apoi, ar fi fost posibil ca ipoteticul *burhală*, sub influenţa termenului general *ploaie*, în contexte propice, să se fi remodelat în *burhaie* (cf. ***burhală de ploaie***,

BDD-A15303 © 2010 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:58:10 UTC)

îmbinare necesară pentru transparența lexicală a determinatului), unde, apropierea dintre termeni, în cadrul aceleiaşi sintagme, în pofida redundanței, ar fi putut favoriza modificarea *burhală* > *burhaie*. Prin aspect, acesta din urmă ar fi fost susceptibil de interpretare numerică şi, fiind considerat plural, s-ar fi refăcut singularul corespunzător: *burhai*. Un fragment precum *În cel* ***burhai*** *de ploaie* (Păsculescu, *Lit. pop*., 68) ne-a întărit convingerea în posibilitatea creării acestuia într-un astfel de context. O atestare recentă a aceluiaşi termen susține semantic filiația propusă: *burhală* > *burhaie* < *burhai: Am mai păţit o dată: eram la câmp, mă dusesem c-un vecin d-aicea ... ş-a venit un* ***burhai de ploaie*** *... şi noi am tras căruțele amândoi ş-am împiedicat caii* (TDM, III, 879, pct. 851, Făcăieni, Ialomița). Conform relatării, modificarea atmosferică survenită, ca formă de manifestare, aminteşte posibila relație cu *hală* 1., sub aspect semantic, cu *bură*, absorbit ca înțeles, cel puțin în cazul evocat.

ÎNCĂLȚÉI. Termenul, cu înțeles deductibil, se întâlneşte în texte provenind din Bucovina: *Îi făcea în fiecare zi câte un rând de haine, câte o pereche de* ***încălței*** (Sbiera, *Poveşti*, 139). DA înregistrează termenul s.v. *încălța* fără să îl explice, iar MDA propune combinația hibridă „*încălța* + *-ei* (pl. lui *-el*)". S-ar părea că este vorba, mai degrabă, de o formație analogică după sinonimul *iminei*, împrumut de origine turcă, atestat pentru graiurile din Bucovina în scrierile folcloristului S. Fl. Marian (*Înmormântarea*, 62), dar nu numai (v. DA s.v.): *Se încalță apoi cu* ***iminei*** *galbeni sau cu meşi negri de mort*. Prezența termenului comentat într-un text folcloric, unde se face trimitere la capitala țării, ne întăreşte convingerea în legătură cu „modelul" avut în vedere, ştiut fiind faptul că în Bucureşti, pentru o anumită epocă, articolele de îmbrăcăminte şi încălțăminte veneau din Orient: *Al nostru tânăr împărat / ...A trimis soli domneşti* [...]/ *După haine strămoşeşti .../ Uşurele la purtat / Şi-ndemână la primblat ... /* ***Încălței*** *de Bucureşti*, */C-a cu ei să dănțuieşti!* (Sevastos, *Nunta*, 393).

ÎNHĂIMURÁ. Verbul reflexiv anunțat, însemnând „a (se) îmbrăca cu haine multe, a (se) înfofoli", după DA, cu răspândire în Muntenia, Braşov, cu ilustrări din Muşcel şi Vălenii de Munte, nu are o etimologie certă, drept pentru care se limitează la indicația „cf. *înhăibăra*" ori „*hăibăra*" (MDA). Acesta din urmă, cu sau fără prefix, reprezintă o formație analizabilă, punctul de pornire după acelaşi dicționar, fiind *haibăr*, cu înțelesul „haină largă şi lungă până-n pământ" (atestat în scrierile lui Rădulescu-Codin), iar *înhăibăra* însemnând, evident, „a se îmbrăca cu un *haibăr*". La rândul lui, *haibăr*, tot după DA, preluând punctul de vedere susținut de Pascu (*Etimologii*, 64-65) „pare a fi o fuziune din *haină* + *laibăr*".

Obiecțiile noastre se referă la următoarele:

– baza derivativă cunoaşte o răspândire mult prea limitată pentru a justifica descendența verbului *înhăimura*, cu o răspândire mult mai largă;

– semantic, filiația *înhăimura* < *înhăibura* < *haibăr* nu se justifică suficient, deoarece *înhăibăra* (refl.) înseamnă „a (se) îmbrăca cu *haibăr*, față de semantismul cunoscut al variantei impuse „a se îmbrăca cu haine prea multe, a se înfofoli" (Bărbuț, *Dicț. olt*., 113).

BDD-A15303 © 2010 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:58:10 UTC)

Din acest motiv, propunem o altă soluție, bazată pe valorificarea figurativă a potențialului *înhămurat* (< *în* + *hamuri* [fig.] „aflat în stare de incomoditate cu multe articole de îmbrăcăminte asupra sa, neavând prea mare libertate de mişcare, aidoma unui cal constrâns în harnaşament”). Prin corelare, inevitabilă, cu termenul generic *haine,* verbul corespunzător, *înhămura* ar fi putut deveni *înhăimura*. Dacă punctul de plecare ar fi fost pl. *hăinuri* (v. Gl. Munt. s.v.; TDM, I, 189, pct. 757 – Olanu, Vâlcea: *Dimiile ... făcea bărbații* ***hăinuri***), mai apoi, prin apropiere de *ham(uri)*, ca similitudine a disconfortului, s-ar fi ajuns la acelaşi rezultat;

– *înhăimura* a fost atestat şi cu înțelesul „înhăma” (Bărbuț, *Dicț. olt*., 113), fapt ce pledează, mai degrabă, pentru analiza propusă în explicarea originii acestuia: *în* + *hamuri*.

JOSORÎT. Participiul din titlul notei, având înțelesul „decăzut, înjosit” se întâlneşte în scrierile lui I. L. Caragiale (*Opere*, 4, 363): *După toastul lui Buzeanu, un om de inimă nu poate ieşi din teatru fără să se împace, ba oarecum să simpatizeze, cu distinsa damă de lume şi cu beţivul* ***josorât*** *de cârciumă*. Dintre dicționare, SDLR înregistrează termenul şi în varianta cu prefix: *(în)josoresc* s.v. *înjosesc*, evident pe baza semantismului comun, asupra etimonului nefăcându-se aprecieri. Atestarea verbului cu prefix în opera lui Duiliu Zamfirescu (*Viața la țară* şi *Tănase Scatiu* [1957], 313), confirmă circulația acestuia: *Aerul de groază al celor dinprejur,* ***înjosorau*** *oarecum recea frumusețe a morții.* De altfel, DA, la rândul lui, înregistrează ambele verbe (simplu şi cu prefix), precum şi ambele variante de conjugare (I şi a IV-a), cu semnul arhaicității şi cu mențiunea „la unii scriitori din a doua jumătate a veacului trecut; ieşit din uz”. În privința originii, DA explică *înjosori* „derivat din *în jos*, după modele ca *ajutora, ajutori*”, având în vedere exclusiv criteriul formal, iar MDA înregistrează exclusiv *josora* cu „etim. nesig.”. Subscriem la calitatea de formație analogică, dar presupunem implicarea criteriului semantic. Astfel, avem în vedere modelarea analogică după sinonimul *micşori* (v. DLR s.v. *micşora*, învechit şi popular): *Ce voi* ***micşurați*** *pe surumani ...* (v. DLR s.v. V.1.). *El aude pe toți vorovind şi mirându-se cum o kneajnă însămnată ca Ghiculeasa şi ştiută la toată lumea de cinstită, se poate* ***micşura*** *până la atâta de primeşte în adunarea ei o asămenea categorisită damă precum medelnicereasa* (Teodor Vârnav, *Istoria vieții mele*, Chişinău, 2007, 54). În acelaşi sens, readucem în atenție Costinescu, *Vocab.* care avansase ipoteza contaminării *înjosi* + *pogorî*, mult mai aproape de adevăr, dar nevalorificată de dicționarele ulterioare: *Cum* ***să se pogoare*** *la un fecior simplu de la țară* (I. Agârbiceanu în DA s.v. *coborî* II.7.). În aceeaşi măsură, în contaminație ar fi putut să fie atras şi *coborî: Nu* ***mă voi coborî*** *niciodată până acolo, încât să joc ca beţivii* (*ibid.*).

PLĂCINTÓR. Termenul anunțat, „prin Maram. şi prin nord-vestul Transilv.”, înseamnă „sucitor pentru întins foi de aluat” (după DLR, s.v. 1.) dar, mai exact, pentru a exprima fără echivoc baza derivativă, respectiv preparatul la a cărui realizare serveşte, se impune precizarea „sucitor pentru întins foile de *plăcintă*”. Ca origine, dicționarul indică analiza *plăcintă* + suf. *-tor*. Soluția

BDD-A15303 © 2010 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:58:10 UTC)

menţionată întâmpină dificultăţi atât de ordin formal, cât şi de compatibilitate: temă nominală /afix verbal (cf. Magdalena Popescu-Marin 1962, 179).

Întrucât *plăcintor* dublează ustensila casnică numită *sucitor*, presupunem că rolul acesteia din urmă nu poate fi ignorat în modelarea cuvântului în discuţie. De aceea considerăm *sucitor* ca punct de plecare şi model analogic în crearea unui termen cu transparenţă lexicală deplină din punctul de vedere al produsului finit. Corelarea *sucitor/plăcintă* a dus la apariţia derivatului analogic *plăcintor*.

PLEBECÍST. Adjectivul variabil anunţat, întâlnit în graiurile munteneşti (v. ALRR–Munt. şi Dobr., I, h. 60/pct. 748, 894; *ibid*. h. 61/pct. 894, cu var. *plibecistă*, *ibid*./pct. 748) se explică prin etimologie populară, neologismul *tebecist* fiind corelat cu numele organului implicat (*plămâni*) pentru ca derivatul nou-creat să dobândească verosimilitate şi claritatea necesară. Eventuala disfuncţie prin confuzie cu variante ale neologismului *plebiscit* nu are loc, acesta din urmă nefiind cunoscut în lexicul dialectal.

SLĂBICIÚNE. Termenul defineşte I.1. „starea de a fi *slab* în opoz. cu *gras* (v. DLR s.v.1.), cu *puternic* (s.v. 2.), cu *virtuos* (s.v. 3.), faţă de obiectul sau persoana iubită (s.v. 4.), de a avea defecte, cusururi (s.v. 5.), de a nu corespunde, de a nu avea competenţa de ... (s.v. 6.), de a avea precară situaţia economică, politică, militară etc. (s.v. 7.), de a fi sărac (s.v.8)”; II „starea unei soluţii lipsite de concentraţie”. Etimologic DLR, Pascu, DEX, MDA consideră termenul un deverbal, punct de vedere discutabil. Baza derivativă avută în vedere consecvent, în cazul formaţiilor create în vocabularul din aria sudică, pe care le semnalăm, este adjectivul: *goliciune* < *gol*, *deşertăciune* < *deşert*, chiar *amărăciune* se explică în DEX prin *amar* „gust *amar*, la propriu, şi la fig., şi cu stare de *amăreală*”. Regulile formale şi semantice trimit spre o bază adjectivală. Sensurile recent înregistrate 1. „carne slabă” (Gl.Munt./pct 767, 812: *Fac tobă, da! Cu ureche, cu ficat, cu şorici, cu grăsime, cu* ***slăbiciune*** pct. 812, Gheboaia, com. Finta, Dâmboviţa. Gl. Olt./pct. 992: *Apoi dacă-i tocăm* ***slăbiciunile****, facem trandafiri, le zicem noi cârnaţi* – Băbiciu, fostul raion Caracal). 2. „apă fără sodă adăugată săpunului la fiert, în opoziţie cu *tărime*” (Gl. Olt./pct. 977: *Pui şi din* ***tărime*** *o troacă şi din* ***slăbiciune,*** *din apă, ştii, care n-are sodă*, Urzicuţa, fostul raion Băileşti) atestă faptul că în crearea derivatelor s-a avut în vedere trăsătura, însuşirea *slab*, cu diverse accepţii, şi nu acţiunea *slăbi*.

TĂIOÁSĂ, BRÂNZĂ ~? Determinantul din sintagma-titlu apare într-un text cules din Trăisteni, com. Valea Doftanei, Prahova: *Caşcavelele să face altfel* [decât brânza]. *Când pune caşu la dospit, îl lasă mai puţin şi îl opăreşte, îl taie fălii-aşa, bagă o bucăţică mică ... în apă călâie-aşa, că dac-o fierbe rău, iese caşcaveaua mai* ***tăioasă****. Dacă e caşu un pic mai dospit şi apa mai călâie-aşa, nu chiar fierbinte, iese [caşcavalul]* ***mai cu grăsime mai multă****-n el* (TDM, I, 219, pct. 708). Înţelesul deductibil din fragmentul citat: *tăioasă* „uscată, aspră, fibroasă” este subliniat, prin contrast, de precizarea ulterioară privind reţeta de preparare: [iese caşcavalul] *mai cu grăsime mai multă-n el*, dacă se respectă regulile de preparare

BDD-A15303 © 2010 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:58:10 UTC)

specificate. Calificativul produsului compromis prin neatenție, *tăios, tăioas*ă, pare incompatibil cu un aliment. Bănuim că la origine se afla paronimul *teios, ~-oasă*, cu acelaşi semantism (v. DLR s.v. *teios* 1. „tare şi fibros, aţos"), dar raportabil la baza derivativă *tei* prin urmare este vorba despre „ [caş] similar, comparabil cu scoarța, coaja de tei, ca duritate".

Modificarea petrecută în limitele sintagmei *brânză teioasă* > ~ *tăioasă* a dobândit, probabil, credibilitate prin etimologie populară, produsul cu însuşirea respectivă sugerând metaforic posibilitatea „tăierii" la ingurgitare. Ne întemeiem interpretarea pe baza atestării suplimentare a termenului discutat în ALRR-Munt. şi Dobr., V, chest. 2368. La întrebarea cu numărul respectiv "Cum ziceți că e brânza care stă mai mult timp în putină (bărbânță) şi care, când o mănânci pişcă la limbă?", în pct. 806, s-a obținut răspunsul *tăioasă, brânză* ~, deci *taie*, figurativ, adică *pişcă limba*.

ABREVIERI

ALRR – Munt. şi Dobr.	*Atlasul lingvistic român pe regiuni. Muntenia şi Dobrogea*, I–IV, de Teofil Teaha, Mihai Conțiu, Ion Ionică, Paul Lăzărescu, Bogdan Marinescu, Valeriu Rusu, Nicolae Saramandu, Magdalena Vulpe, Bucureşti, 1996–2004.
Bărbuț, *Dicț. olt*.	Dorina Bărbuț, *Dicționar de grai oltenesc*, Craiova, 1990.
Boceanu, Gl.	Ion Boceanu, *Glosar de cuvinte din jud. Mehedinți*, Bucureşti, 1913
Budiş 2001	Monica Budiş, *Comunitatea românească de pe Valea Timocului*, Bucureşti, Editura Militară.
Costinescu, *Vocab.*	Ion Costinescu, *Vocabular româno-francesu*, Bucureşti, 1870.
CV	„Cum vorbim". Revistă pentru studiul şi explicarea limbii. Bucureşti. Anul I (1949) ş. u.
DA	Academia Română, *Dicționarul limbii române*, Bucureşti, 1913–1948.
DEX	*Dicționar explicativ al limbii române*. Ediția a II-a. Bucureşti, 1986 (Academia Română. Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan").
DGS	*Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*, volumul I, Literele *A–C*, autori: Ion Ionică, Maria Marin, Anca Marinescu, Iulia Mărgărit, Teofil Teaha: coordonator Maria Marin, Bucureşti, 2009.
Dicț. dialectal	*Dicționar dialectal* (cuvinte, sensuri, forme) vol. I–V, redactor-responsabil Rubin Udler. Chişinău, 1985.
DLR	Academia Română, *Dicționarul limbii române* (DLR). Serie nouă, Bucureşti, 1965 şi urm.
Gl. Argeş	D. Udrescu, *Glosar regional Argeş*, 1967.
Gl. Dobr.	*Glosar Dobrogea* de Paul Lăzărescu şi Nicolae Saramandu, în *Texte dialectale şi glosar. Dobrogea*, de Paul Lăzărescu, Victorela Neagoe, Ruxandra Pană, Nicolae Saramandu, 1987.
Gl. Munt.	*Glosar dialectal. Muntenia* de Maria Marin, Iulia Mărgărit. Bucureşti, 1999.
LR	„Limba română", Bucureşti, 1952 ş. u.
Mărgărit, ISE	Iulia Mărgărit, *Ipoteze şi sugestii etimologice. Note şi articole*. „Etymologica" 18, 2005.
MDA	Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti"; *Micul dicționar academic*, vol. I, literele *A–C*, 2001; vol. II, literele *D–H*,

BDD-A15303 © 2010 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:58:10 UTC)

2002; vol. III, literele *I–Pr*, 2003; vol. IV, literele *Pr–Z*, 2003, Bucureşti, Univers Enciclopedic.

Popescu-Marin 1962 — Magdalena Popescu-Marin, *Sufixele* ***–oare*** *şi* ***–toare*** *(****-ătoare****,* ***-etoare****,* ***-itoare****)* în „Studii şi materiale privitoare la formarea cuvintelor în limba română", vol. al III-lea, p. 175–186.

Sbiera, *Poveşti* — Ion al lui G. Sbiera, *Poveşti poporane româneşti*. Din popor luate şi poporului date de ... Cernăuţi, 1886.

SDLR — August Scriban, *Dicţionaru limbii româneşti (etimologii, înţelesuri, exemple, citaţiuni, arhaizme, neologisme, provincializme)*. Ediţiunea întâia, Iaşi, 1939.

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti"
Bucureşti

BDD-A15303 © 2010 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:58:10 UTC)